

NUN

¹⁰⁵ **Sözün adımlarım için çıra,**

Ve yolum için ışıktır.

Tanrı'nın adımlarımız için çıra (aydınlanış) sağlaması, Tanrı'nın halkı ile ne kadar çok yakından ilgilendiğini, halkının bütün ihtiyaçlarını detaylı olarak nasıl düşündüğünü göstermektedir.

'Ayaklarımız için hazırlanmış bir çıra' acaba nasıl bir amaç ve anlam ifade ediyor olabilir? Bu ifade yanlış yola gitmeye istekli ayaklarımızı doğru yolda tutmak için Tanrı'nın lütuf dolu sağlayışını bize hatırlatmalıdır.

Ayetin 'adımlarım, yolum' şeklindeki ifadesi, yolculuk düşüncesini çağrıştırmaktadır. Yolculuğa çıkacağımızı söyleyince, ilk sorulan şey nereye gideceğimize. Gideceğimiz nokta elbette önemlidir. Ancak mezmurcu için yolculuğun başlangıcı ve yolculuk süreci, varılacak nokta kadar önemlidir. Bu durumda mezmurcu ayaklarını ve yolunu aydınlıkta tutarak gideceği bir yolculuktan bahsediyor.

Doğru yolu gösteren bir çıra ile gidilecek yol, bizleri göklerdeki vatanımıza götürecektir (Filipililer 3:20). 'Işık ve çıra olan Söz' ise bizi yolculuğun başından sonuna kadar Mesih'e bağlamaktadır (Yuhanna 8:12; 9:5 krş. 14:6).

Işığınız Mesih ise, 'Yaşam sözüne sınıksız sarılarak aralarında evrendeki yıldızlar gibi parladığınız bu eğri ve sapık kuşağın ortasında kusursuz ve saf, Tanrı'nın lekesiz çocukları' olarak yolculuktan da, karanlıktan da korkmanıza gerek yoktur (Filipililer 2:14-16). Ve Mesih'in Kurtarıcı işi sayesinde göksel vatanımıza ulaşacağımız kesindir (Yuhanna 14:1-4, 28).

Düşüşlerden ve tuzaklardan özgür bir şekilde yola devam etmeye hazır mısınız?

"Ey Yakup soyu, gelin RAB'bin ışığında yürüelim..."

Dua: Sözün adımlarım için çıra, yolum için ışıktır...

36:9 Çünkü hayatın kaynağı sendedir;

Senin ışığınla ışığı görürüz...

18:28 Işığımın kaynağı sensin, ya RAB, Tanrım, karanlığımı aydınlatırsın...

(Meseller 6:23, Mezmun 19:8, II.Petrus 1:19)

(İşaya 2:3-5, Efesliler 5:8-14)

(II.Korintliler 5:1-2, İbraniler 11:8-10)

¹⁰⁶ **Senin adaletli hükümlerini tutayım diye,**

And ettim ve andımı pekiştirdim.

Yemin etmek ne anlama geliyor? Yemin etmek, bir konuda (*yemin edilen konuda*) gerçeği söylediğine dair ya da bir konuda yapacaklarına dair Tanrı'yı tanık tutmaktır.

Bir kimse neden yemin eder? Çünkü bir amacı vardır. İman ile yapılan yemin, Tanrı'nın Sözleri'ne odaklanmamızı sağlar. Yemin etmek, Tanrı'nın adlarının, unvanlarının Müjde'ye uygun bir şekilde kutsal tutularak kullanılmasını gerektirir.

Tanrı'nın işlerine ve amacına saygı ile bakmamız, yemin ettiğimiz konuda Tanrı'ya ve Sözü'ne aykırı olmayacak bir şekilde işler yapmayı amaç edinmiş olmayı motive eder. Tanrısal bir yemin, Tanrısal amaca bakarak ve her durumda bu yemini unutmadan yaşamayı motive eder. Çünkü yeminler bırakılamaz.

Yaşam boyu pek çok konuda kararlar alırız ve pek çok kez bu kararlarımızı değiştiririz. Bunda bazen bir sakınca yoktur. Örneğin okul konusunda bir karar alırız, sonuçlar istediğimiz gibi olmayınca başka seçenek düşünürüz. Bir iş ya da bir ortaklık kararı sonucu bir girişimde bulunuz, daha sonra karşımıza çıkan fırsatlara göre kararlarımızı değiştiririz. Ancak evlilik kararı alıp, bunu yemin ederek yürürlüğe koyduğumuzda, bu yemin bizlerin bütün bir yaşam boyu davranışlarını, sözlerini, işlerini, adımlarını belirler.

Yemin etmek, karar aldığımız şey üzerinde şartlar ne olursa olsun vazgeçmeden devam etmemizi gerektirir. Bu yüzden ani bir kararla ya da yaşanan bir heyecanla ciddi bir karar almadan önce iyi düşünmek gerekir. Yemin edilerek yapılan Kelami başlangıçlar ise, o konuda yapılması gerekenler için yemin eden kişiyi güçlü ve canlı tutmayı sağlar (Vaiz 5:4-5).

Mezmurcunun buradaki yeminine bakarsak, imanlı bir kişinin bu dünya önündeki tavrının ve yaşamının nasıl olması gerektiğini görürüz. Bu kişi "ülkeleri kurtaracağım" ya da "dünya önderlerine bilgelikle dersler vereceğim" ya da "bütün ülkelerde organizasyonlarımı kuracağım" gibi iddialı sözler söylemiyor. Sadece "yazılı olana göre yaşayacağım; öyle olmak için gayret edeceğim" diyor ve Tanrı'nın doğruluğuna göre yaşamayı amaç edinmeye çalışıyor (Mezmur 1:1-2). Böyle bir adanmışlık, Tanrı'yı hoşnut eden şeye odaklanmayı, Tanrı'yı daima göz önünde tutmayı gerektirir. Çünkü Tanrı kendi **ant**laşmasını (*and içerek yaptığı vaadini*) unutmadığı gibi (İbraniler 6:16-20; 7:16-22), bizlerden de sözlerine sadık kimseler olmamızı bekler.

Kutsal Kitap'a uygun olan bir yemin, erdemli bir karara ve bunu saygın bir şekilde uygulamaya dayanmayı teşvik eder (II.Korintliler 4:2). Kutsal Kitap'a uygun olan bir yemin, Tanrı'nın hoşnut olduğu şekilde değerli amaçları tutabilmemiz ve korumaya çalışmamız için bizleri teşvik eder.

Ancak bir yemin asla kişinin kendine güvenine dayanmaz; samimi bir yemin *Tanrı'ya (sadakatine, merhametine)* dayanır (II.Korintliler 3:5).

İnsanların sözlerine ya da yeminlerine odaklanmadan önce, "acaba Tanrı benim sözlerime olan sadakatim hakkında ne düşünüyor?" diye kendini gözden geçirmek, faydalı bir disiplin olacaktır.

Dua: Adil hükümlerini izleyeceğime ant içtim, andımı tutacağım...

(Tesniye 5:11 krş. Matta 6:9)

(Sayılar 30:2 krş. Mezmur 22:25)

(II.Korintliler 1:23 Tanrı'yı tanık tutarım ki...)

¹⁰⁷ **Çok sıkıntı çektim,**

Ya RAB, sözüne göre beni dirilt.

İlk günah ve düşüş dünyaya girdiğinden bu yana sıkıntı ve zorluklar insan yaşamının bir parçası olmuştur. Bazen yoksulluk bazen hastalık gibi sıkıntılar vardır. Bazen sıkıntılar kişisel değil toplumsaldır. İnanç, felsefe, politik düşünce gibi değişik sebeplerden dolayı insanlar bazen haksızlığa ve ayrımcılığa uğrar (*ve acı çeker*); bazen görmezden gelinir (*ve acı çeker*); bazen direkt bir saldırının hedefi olur (*ve acı çeker*).

Bu Mezmur boyunca gördüğümüz sadık izleyici eğer sıkıntı çekiyorsa, iman eden diğerleri için de sıkıntı kaçınılmaz olarak söz konusudur. Gerçekte sıkıntılar inanan ve inanmayan bütün insanlar için söz konusudur. Her insanın yaşadığı sıkıntılar karşısında bir tepkisi vardır. Ancak dünya, özellikle ortak yaşanan sıkıntılar karşısında imanlı insanların nasıl tepki verdiği bakmaktadır. Mezmurcu sıkıntılara diriliş umudu ile bakmaktadır. Mezmurcunun dünya önünde sıkıntılar ve zorluklar karşısında böyle iman ile durması, şüphesiz dünya önünde önemli bir tanıklık olmaktadır.

Mezmurcu bu duasında sadece bir umuda bakmıyor; bir bereket de talep ediyor. Çünkü mezmurcu diriliş istediğine göre, Tanrı'daki sonsuz yaşam hakkında birşeyler biliyor olması gerekir. Çünkü ölümlerin bedenleriyle dirilişine ve sonsuz yaşam armağanına bakmak, aynı zamanda bu dünyada, henüz yaşarken ölümden dirilişi veren Tanrı'nın sıkıntılar, baskılar, zorluklar, ayartılar karşısında bereketlerini bekleyen bir yürek tutumunu da içerir.

Hiç şüphe yok ki, bizler diriliş umudu ile yaşayıp, bu umutla dua ettiğimizde, imanda ve sevgide güçlenmeyi de tecrübe ederiz.

Sıkıntı ve zorluklar karşısında, *"acaba içinde bulunduğum bu durumda kutsal bir yaşam için, Mesih benzeri bir tanıklık için neler yapmalıyım; düşüncemi nasıl yenilemeliyim?"* diye düşünmek, bu ayeti yaşantımıza uygulamak için doğru bir başlangıç olabilir.

Tanrı Sözü'ne *'sıkıntısız bir yaşam'* için bakmak yerine iman olgunluğu, ahlaki paklık ve Mesih karakteri edinmek için bakmak, zannedirim zorluklar ve baskılar karşısındaki duruşunuzu dünyaya bir tanıklık olmak üzere yenileyecektir.

Diğer yandan acı çekmeyi sevmesek de, haksız öfkenin hedefi olmak, bizlere inanç dünyanın nasıl bir yer olduğunu hatırlatmalıdır. Bu da bizleri daha büyük bir merhametle (Luka 6:36) dünyaya hizmet etmeye yönlendirmelidir (Titus 3:3 krş.4-6).

Acılardan geçmiş bir Kurtarıcı'nın takipçileriyiz...

Dua: Çok sıkıntı çektim, ya RAB; koru hayatımı sözün uyarınca...

(Mezmur 119:25, 50; 1:1-2)

(Yuhanna 16:33 krş. Filipililer 3:20-21)

(Mezmur 22:14-18; 34:19)

(Yuhanna 15:19, Luka 6:32, Romalılar 12:20-21)

**¹⁰⁸ Ya RAB, ağzımın gönüllü kurbanlarını kabul et,
Ve bana senin hükümlerini öğret.**

Mezmurcu Tanrı merkezli bir şekilde yaşayan birisi olarak karşımıza çıkıyor –*bu şekilde sürekli olarak Tanrı merkezli bir yaşamı değişik açılardan göstermeye çalışıyor.* Diğer yandan Tanrı’yla birlikte yürümek isteyen bir kişi olarak, dua ve tapınma yaşamının da Tanrı Sözü’ne uygun olmasına dikkat çekmeye devam ediyor.

Mezmurcu Tanrı’ya sunulan dua ve tapınmayı, Tanrı’nın hükümlerini bilen bir düşünce ile yapmayı istiyor. Tanrı Sözü’ne dayanan, Kutsal Yazılar’ı temel alan bir tapınma ile Tanrı’ya yaklaşmayı istiyor. Mezmurcu Tanrı Sözü’ne odaklanmış bir ruh ile tapınma sunmak istiyor. Bu yüzden de Tanrı’dan öğrenmek istiyor. Çünkü gerçeğin bilgisinin öğretmeni insan değil Tanrı’dır.

Mezmurcunun “...*kabul et ...öğret*” diyen bu yakarışından, Tanrı’ya zayıflık ve ihtiyaç içinde biri olarak yaklaşmayı öğreniyoruz.

Tanrı’nın gücü her şeye yeten olduğunu, her şeyi var eden olduğunu hatırlarsak, Tanrı’nın bir şeye ihtiyacı olmadığı çok açıktır (krş. Mezmur 50:7-15).

Diğer yandan bu dua, önce Tanrı’ya sunulan bir dua ve sonra Tanrı Sözü’nü çalışmak için yapılan bir düzene de işaret ediyor olabilir. Tanrı’nın yaşam yenileyen ve diriliş veren gücünü öğrenmeyi (25, 50) ve bunları deneyimlemeyi, mezmurcuyu *ağzının gönüllü kurbanları* ile cevaplamaya teşvik ediyor.

Mezmurcunun tapınma tecrübesi şunu da ima etmektedir: Tanrı’nın hükümlerini öğrenmek veya bunları çalışmak, ağzından övgü ve şükran sözlerinin çıkmasına sebep olmaktadır (*ağzımın gönüllü kurbanları*).

Bizler gündelik ekmeğimiz dahil, ruhsal ve fiziksel ihtiyaçlarımız için Tanrı’ya bağımlı kimseleriz. Yiyecek, giyecek, barınma, iş, sevgi, barış, bağışlanma v.s. pek çok ihtiyaç için Tanrı’nın eline bakan kimseleriz. Öyleyse Tanrı’nın Sözleri’ni alıp yürek yakarışları olarak O’na tekrar sunmaktan başka Tanrı’ya ne verebiliriz ki? Tanrı’nın hoşnut olduğu bir yürek ile sunulan tapınmadan başka O’na ne verebiliriz ki?

Tanrı’dan almayı da O’na verdiğiniz (sunabildiğiniz) ne var ki (I.Korintliler 4:7)?

Dua: Ağzımdan çıkan içten övgüleri kabul et, ya RAB, bana hükümlerini öğret...
(İbraniler 13:5, Luka 10:21)
(İşaya 12:2, Efesliler 5:19-20, Romalılar 12:1)
(Yuhanna 14:26, Luka 24:45)

**¹⁰⁹ Canım daima avucumdadır;
Fakat senin yasanı unutmuyorum.**

Sürekli tehlike altında olmanın baskısı altında yaşamak ve yaşam sanki elinden her an kayıp

gidecekmiş gibi bir risk altında olmak (*Canım daima elimdedir*)...

Böyle bir gerilim içinde olan bir kişinin neler düşüneceğini ve neler hissedeceğini hayal etmek oldukça zordur. Birisi intikam düşünürken, diğeri kaçış yolu seçeneklerini düşünebilir. Ancak bu ayetteki kişi sürekli yaşam tehlikesi altındayken Tanrı'ya odaklanıyor; Tanrı'nın sözüne bakarak Tanrı'ya odaklanıyor.

Sadece sonsuz yaşamdan emin olan bir iman, ölüm anında bile Tanrı'ya odaklanabilir. İman yaşamında dış varlığımızın sıkıntılarına karşın, sonsuz yaşamın için iç varlığımızı yenileyen Tanrı'ya odaklanmak, dünyasal yenilgilere karşın cesaretle yaşamamıza yardım eder.

Hastalıktan ya da bir kazadan ya da bir düşmandan dolayı ölümümüzü engelleyemeyeceksek bile, diriliş ve zafer yaşamının bizimle olduğunu bilmek, (II.Korintliler 4:16-18) mezmurcunun ölümün kıyasındaki ruh halini anlamamıza yardım etmektedir.

Bu ayette kim olduğunu bilen bir kişilik karşımıza çıkıyor. Bedenimizin ve canımızın kime ait olduğunu bilmek, bize de kim olduğumuzu her durumda hatırlatması gerekir:

Kutsal vaftiz tacımız bizlere yaşamda ve ölümdede, bizi kanı ile satın alan Kurtarıcı Mesih'e ait olduğumuzu hatırlatmıyor mu?

Vaftizimiz, günahın tutsaklığından Mesih aracılığı ile ışığın ve özgürlüğün çocukları olmak üzere Kutsal Ruh ile mesh edildiğimizi hatırlatmıyor mu?

Dua: Hayatım her an tehlikede, yine de unutmam yasasını...

(Markos 15:34 krş. Mezmur 22:1)

(119:109 krş. Romalılar 8:31-39)

(II.Korintliler 4:16, I.Petrus 4:12-14)

(II.Korintliler 4:17, Romalılar 8:18)

¹¹⁰ **Kötüler bana tuzak kurdular;**

Yine de senin yasandan sapmadım.

Açık bir saldırının hedefini olmak, aynı zamanda toplumun sizin vereceğiniz tepkiye de tanık olması anlamına gelmektedir.

İnsanlara Tanrı hakkında, Kutsal Kitap hakkında ne anlatsanız da, insanlar en çok sizin nasıl yaşadığınızla ilgilidir. Bu durumda kötüler kendi kötülüklerini açıkça sergilediklerinde, mezmurcunun verdiği tepki de imanın açıkça görülmesi, iman tanıklığı anlamına gelmektedir. Kötü kimseler başkalarına tuzak kurmakla ilgilenirken, mezmurcu Tanrı'nın yolunda yürümeye devam ediyor. Mezmurcu burada kötülüğe cevabın Tanrı'dan gelmesini umut ediyor; bu açık savaşa Tanrı'nın müdahale etmesini bekliyor; kendi gücüne dayanarak savaşamayacağı için Tanrı'nın Yasası'na (Sözü'ne) bakarak Tanrı'nın bilgeliğini arıyor.

Diğeryandan mezmurcu iki yol olduğuna dikkat çekiyor: kötülerin yolu ve Tanrı'nın yolu (Matta 7:13-14; 25:41, 46)... Mezmurcu dünya önünde böyle bir duruş ile "sizler hangi yolda olacağınıza karar verin?" diye tanıklık etmiş olmaktadır.

Soru şudur: Eğer mezmurcu gibi, yolumuza açık bir tuzak çıktığını görseydik ne yapardık? Aslında bir tuzağı görmek de bir berekettir. Böyle tehlikeleri gördüğümüzde, düşmemek için yolumuza ve sınırlarımıza dikkat ederiz. Ayartılar ve tehlikeler iman ile yürüdüğümüzde, Tanrı yoluna adanmışlığımızdan bizi emin kılan ve imanımızı onaylayan fırsatlar olarak değerlendirilmiş olur; bu şekilde tehlikelerden galip çıkarız (Yakup 1:12-17).

Eğer sizler “*yaşamda ve ölümdede Tanrı benim sadık kurtarıcımdır*” diyebiliyorsanız, etrafınızdaki tuzakları, Tanrı yolunda olduğunuzun onaylanması olarak görürsünüz. Aynı zamanda sizin bu sadık duruşunuz, dünya önünde en güvenli yerin Tanrı yolu olduğunun tanıklığını verecektir.

Diğer yandan yolumuzdaki tehlikeleri Tanrı Sözü ile aşmaktan başka bir seçeneğimiz yoktur. “*Yasa’ndan sapmadım*” ifadesi, aynı zamanda “*intikam almaya çalışmadım*” ya da “*kötülüğe cevap vermek için Tanrı’nın yolundan ayrılmadım*” anlamına da gelmektedir (Filipililer 1:27-30).

Bu ayetin bize “*uyanık durun*” diyen bir ayeti (Efesliler 6:18, I.Korintliler 16:13) hatırlatması gerekiyor. Çünkü tuzaklar (ayartılar, saldırılar) her zaman beklediğimiz bir anda ya da açıkça göz önünde duran şeyler değildir; görünmez tuzaklar ve beklenmedik ayartılar her zaman etrafımızdadır.

Sizin Ruhsal Savaş Planınız hazır mı (Matta 26:41)?

Dua: Kötüler tuzak kurdu bana, yine de sapmadım senin koşullarından...
(119:110 krş. Romalılar 12:17, 21)
(Romalılar 12:17-21 krş. I.Petrus 2:22-23)

¹¹¹ **Senin tanıklıklarını sonsuza dek miras olarak aldım;
Çünkü onlar yüreğimin sevincidir.**

Tanrı Sözü’ne bir *hazine (zenginlik)* olarak bakan mezmurcu (14), sadece onu miras almayı değil; sonsuza dek mirası almayı istemektedir. Havari Petrus bu miras hakkında “*çürümez, lekesiz, solmaz*” diye tanıklıkta bulunmaktadır.

Tanrı’nın sonsuz yaşam için olan tanıklığına bakınca, sadece bu geçici yaşam için değil, ölümün ötesine geçen bir düşünce görmekteyiz (I.Petrus 1:3-4). Mezmurcu Tanrı’nın *tanıklığına (sözlerine)* bakarak, sonsuzluktan aldığı tadı ve sevinci bu dünyaya sunuyor.

Bu geçici yaşamda Tanrı’nın gerçeğini miras edinmek, Tanrı’nın antlaşmasına gözlerimizi çevirmektedir. *Tanrı’nın* antlaşmaya dayalı olan *tanıklığı* ise gözlerimizi İsa Mesih’e çevirmektedir. Çünkü Mesih sürpriz bir kararla gelmemiştir; ilk düşüş ve günahattan sonra bir Kurtarıcı’nın geleceğine dair Tanrı açık bir tanıklıkta ve vaatte bulunmuştur (Tekvin 3:15). Dolayısı ile ‘*miras*’ konusuna bakarken, alacağımız şeylere değil, mirasımızın *kimde[n]* olduğuna bakmalıyız. Tanrı’nın antlaşması ile mühürlediği ve vaat ettiği miras bizlere ‘*günahların affı, diriliş, sonsuz yaşam*’ müjdeliyor. Ancak bu miras, biz Mesih’teysek vardır. Bu yüzden mirasımız Rab’dır.

Bizler Mesih'te olan kimselersek (Efesliler 2:6), Mesih'in olduğu yerde Tanrı ile diri bir paydaşlığımız vardır. Mesih'teysek, Kutsal Ruh ile mesh edilmişizdir; Mesih'teysek, *günahların affı ve diriliş yaşamı* bizimdir.

Bu yüzden *mirasımız (payımız)* Rab'dir (Mezmur 73:26; 142:5, Ağıtlar 3:24). Çünkü alacağımız şeyleri gerçek kılan Rab'dir –çünkü bir mirası almamızı mümkün kılan Rab'dir. Mezmurcunun şimdiden yüreğine sevinç olan tanıklık, Tanrı'dan aldığı kurtuluş umududur. Ancak bu umut eğer '*ben Mesih'te isem*' benim mirasımdır. Öyleyse daima hatırlayın ki, Tanrı vaat verirse unutmaz; Tanrı antlaşmasına sadıktır...

Alacağınız şeylere değil de, almayı umut ettiklerinizi verecek olan kişinin yüzünü arayın...

Dua: Öğütlerin sonsuza dek mirasımdır, yüreğimin sevincidir onlar...
(İbraniler 9:15, Koloseliler 1:12, Mezmur 16:5-11)

¹¹² **Yüreğimi meylettirdim senin kanunlarını yapmaya**

Daima ve sonuna kadar.

Tanrı'nın kanunlarını çalışmak, Kutsal Yazılar'ı derin düşünmek ve bu dünyadaki yaşamı buna göre belirlemeye çalışmak, sonsuzluğu düşünen bir kimsenin yaşam disiplini olarak karşımıza çıkıyor (33). Çünkü mezmurcunun Tanrı'nın Sözü'ne '*sonsuz miras*' olarak baktığını (111) biliyoruz.

Tanrı'nın vaatlerine bakarak "*sözüne göre beni dirilt*" diye (25) dua eden mezmurcu, bu ayette imanlı olma sorumluluğu ile Tanrı Sözü'ne göre yüreğine (Matta 12:34-35) yön vermeye çalışıyor.

Burada gördüğümüz şey şudur: Tanrı Kutsal Yazılar'ı veriyor; imanlı insanlar bunu öğrenip uygulamaya çalışıyorlar. Bu şekilde Tanrı'nın Kutsal Yazılar aracılığı ile imanlıları güçlendirdiğini ve kendisine çektiğini görüyoruz. Bu da Kutsal Ruh'un görünmeyen içsel çalışmasına dikkatimizi çekmelidir.

Benzer şekilde 37. ayette Tanrı'dan yönlendirme ve diriliş isterken, Kutsal Ruh'un içsel çalışmasını görüyoruz –*yani Mezmur'da konuşan kişi bunları kendi gücü ile başarmayı düşünmüyor.*

Dolayısı ile ayetteki "*yüreğimi meylettirdim*" ifadesi bir *iş yapma* düşüncesinden değil; Kutsal Yazılar'ın ve Kutsal Ruh'un imanlı kimseyi güçlendirmesinden doğduğu açıktır (65).

Dolayısı ile mezmurcunun bu ayetteki sorumluluk alma durumu, Tanrı'yı hoşnut eden şeyle meşgul olmak istemesini açıklıyor –*bu ayet, Tanrı'nın mezmurcuya yaptığı ve yapacağı iyiliklere verilen bir cevap oluyor; diğer bir açıdan bakarsanız, Tanrı'nın mezmurcuda başladığı işin cevabı oluyor.*

Bir keresinde "*aklım, kalbime söz geçiremedi*" şeklinde bir itirafa tanık olmuşum. Geriye dönük olarak yaşamlarını gözden geçirenler; duygusal kararlarla nasıl yanlışlar yaptıklarını

görebilirler.

Yüreğini Tanrı'nın Sözü'nün hükmü altına getirebilmek, *'yüreğin her şeyden daha aldatıcı olduğu'* gerçeği (Yeremya 17:9) karşısında önemli bir ilerlemedir.

'Güçlü İman' konusu sizin dua listenizde yer alıyor mu? Olgun bir iman için, *"yüreğimi senin tanıklıklarına yönelt"* diyen (36) dua sizin de okuma listenizde mi?

Dua: *Kararlıyım sonuna kadar senin kurallarına uymaya...*
(Filipililer 2:13 krş. I.Petrus 1:8)